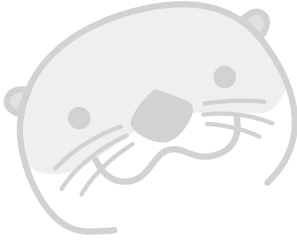

Rose

皇后 สามิ ข้าจะตีท่านคืน เล่ม 1

Little-hope

เขียน

ก า ร อ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เตียงนอนหนานุ่มถูกยึดครองโดยจักรพรรดินุ่ม
ส่วนหางเฟื่องก็อ่านหนังสืออยู่บนตั่งไม้เนื้อดีแทน
ความเงิบกลืนกินทั่วทั้งบริเวณจนหลิวกงกงที่รอรับใช้ได้แต่กลืนน้ำลาย
มองทั้งสองสลับไปสลับมาเป็นพักๆ แล้วก็ถอนหายใจออกมาเสียงแผ่วเบา

— Little-hope

คำแนะนำนักพิมพ์

หากคุณทุ่มเททั้งชีวิตรักใคร่สักคนแต่สิ่งที่ได้ตอบแทนกลับมามีคือ ความเจ็บปวด คุณจะทำยังไง อย่าง“อันหยางเฟิง” นายเอกในเรื่องนี้ของเรา โชคดีที่ได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งและเขาเลือกที่จะเอาคืน เพราะลิขิตสวรรค์ ให้เขากลับมาได้ เขาจะไม่มีทางกลับไปโง่งมเหมือนก่อนหน้านี้อีกเด็ดขาด

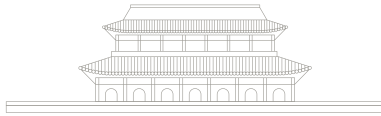
เชื่อว่าน่าจะมีผู้อ่านหลายคนเคยเห็นชื่อเรื่อง 皇后 สามี ข้าจะตีท่านคืน ของ Little-hope ผ่านตากันมาบ้าง เพราะนักเขียนได้ลงไว้ในอินเทอร์เน็ต และมีคนติดตามอ่านอยู่พอสมควรเลยล่ะ คราวนี้ทางสำนักพิมพ์ได้นำมา รวมเล่มและมีการเรียบเรียงใหม่ อีกทั้งนักเขียนยังได้เขียนตอนพิเศษ เพิ่มขึ้นมาอีกด้วย หวังว่าคงจะทำให้คนที่กำลังถือหนังสือเล่มนี้เพลิดเพลิน กับการเอาคืนสามีของอันหยางเฟิงได้ไม่มากนักน้อย

Rose

ທດສະວັດ

บทนำ

ภายในตำหนักหุทรา นามเยวชินที่เคยสงบสุข ยามนี้กลับเต็มไปด้วยร่างของผู้คนมากมายที่เดินเข้าเดินออกตลอดเวลา ทว่าสำหรับอันหยางเฟิงแล้วมันช่างเงียบเหงาวังเวง ในเมื่อผู้ที่เขายากพบที่สุดไม่เคยเหยียบเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียว

“หวงโฮ่วได้โปรดตั้งใจไว้พะยะค่ะ ตอนนี้หมอลงกำลังรักษาพระองค์อย่างสุดความสามารถ” น้ำเสียงเล็กๆ เจือสละอันเอื่อยช้านพร้อมกับสัมผัสแผ่วเบาที่ออบอุบนฝ่ามือ ทำให้เจ้าของตำแหน่งอันสูงศักดิ์พิศมองด้วยแวตาดันอ่อนล้า

“ชื่อ...ชื่อ...” ริมฝีปากซีดเซียวเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบา ผู้ถูกเรียกที่ตั้งใจฟังอยู่ตลอดเวลารีบขานรับอย่างแข็งขัน

“เขา...ล่ะ...”

“...”

เข้ารับใช้ตัวน้อยไม่กล้ากล่าวอันใด แต่เท่านั้นอันหยางเฟิงก็เข้าใจแล้ว เปลือกตาสีมุกปิดลงช้าๆ พร้อมกับบรอยยิ้มหยาบเหี้ยมประดับขึ้นบนใบหน้าที่เคยงดงาม แต่บัดนี้กลับซบตอบและซีดเซียวลงจากโรคร้าย

“หยุดเถิด...ไม่ต้องรักษาเป็นกงแล้ว” แรงเอือกสุดท้ายถูกใช้ออกคำสั่งเสียงดัง เพียงเท่านั้นทุกการเคลื่อนไหวก็หยุดลง ทุกคนที่อยู่ในห้องต่างคุกเข่าลงข้างแท่นบรรทมหุทรา ศีรษะโน้มต่ำแนบติดพื้นหินอ่อน

แสนเยือกเย็น

หยางเฟิงรู้ตัวที่ว่าตนเองไม่มีทางรอดแล้ว ไม่มีทางรอดตั้งแต่วันแรกที่ได้รับพิษนี้

เขาไม่ได้เจ็บป่วยเพราะโรคภัย ทว่าเป็นเพราะยาพิษต่างหาก ยาพิษไร้สีไร้กลิ่น ยากจะตรวจสอบ ทว่าสิ่งที่กำลังฆ่าเขาไม่ใช่พิษร้ายนี้ แต่กลับเป็นพิษรักที่ชื่อว่า “ไร้ใจ” ต่างหาก

คำตอบแทนของความรักที่ตึงตันอยากครอบครอง จะต้องจบลงด้วยความตายอย่างนั้นหรือ เพียงเพราะหยางเฟิงไม่ใช่คนที่ชายคนนั้นรัก จึงยอมร่วมมือกับมันเพื่อกำจัดเขาออกไปให้พ้นทางสินะ

หยางเฟิงรู้มาเสมอว่าใครเป็นผู้ลงมือ แม้ขุนนางและแพทย์หลวงจะถวายเป็นงานไป คนผู้นั้นกลับปล่อยผ่าน จนกระทั่งพิษกำเริบก็ยังไม่เคย แม้แต่จะมาดูอาการหยางเฟิงเลยสักครั้ง หน้าซ้ำทุกคืนมักจะไต่ยินเสียงประกาศว่าคนผู้นั้นไปค้างอ้างแรมที่ตำหนักต่าง ๆ แต่ไม่มีสักครั้งที่จะไต่ยินนามของตำหนักเยวชินแห่งนี้

ในยามที่ข้ากำลังจะตายเจ้ากลับมีความสุขอยู่กับผู้อื่น...

ห้าปีที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยา และสิบปีที่ความรักของเขามอบให้กับคนผู้นั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกซึ้งซึ่งบุรุษผู้นั้นสุดหัวใจ หากรู้สึกตัวได้เร็วกว่านี้...ข้าก็คง...

หยดน้ำใสไหลรินจากหางตาเพียงหนึ่งหยด

นี่เป็นน้ำตาหยดแรกและหยดสุดท้ายที่เขาหลั่งออกมานับตั้งแต่นั้นนั่งตำแหน่งจักรพรรดินีของแผ่นดินต้าเจิง

“หวงโสภาเหินงเหินยง...โปรดอย่าเสียใจอีกเลยพะย่ะค่ะ” สัมผัสอ่อนโยนซบลงที่หางตา พร้อมกับเสียงอ่อนล้าของข้ารับใช้คนสนิท ยิ่งทำให้ใจของหยางเฟิงเจ็บปวด เด็กพวกนี้คงอยากให้เขาปล่อยวางเพื่อที่จะได้จากไปอย่างสงบสินะ

“ชื่อชื่อ...ชื่อเมีย...”

แต่ว่า...

“พะย่ะค่ะ/เพคะ”

เขาน่ะ

“ซ้านะ...”

ทำไม่ได้

“ยังไม่อยากตาย”

จนกว่าเขาจะได้เอาคืนแม่เพียงสักครั้ง!!!

ณ ตำหนักหยางเล่อ

ร่างสูงโปร่งในอาภรณ์มังกรยืนสงบนิ่งอยู่บนระเบียงที่ถูกสลักด้วย
ลวดลายหรรษาล้ำค่า ดวงเนตรสีน้ำผึ้งปาทอดมองไปยังตำหนักที่ถูกตั้งอยู่
ฝั่งตรงข้ามกันตามชื่อ

ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์

“ฝ่าบาท...พระองค์น่าจะไป บางทีหวังโฮ่วอาจจะมีการลี้ภัยลี้ภัย
ก็ได้พะยะค่ะ” ชั้นที่สูงวัยเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

เสียงร่ำไห้ที่ลอยมาตามสายลมทำให้รู้ว่าตำหนักเยว่ซินคงจะอยู่ใน
สถานการณ์ไม่ดีนัก

ทว่าผู้ฟังกลับไม่แม้แต่จะยิบตัว

“หลิวกงกง”

“...ตอนนี้ท่านแม่ทัพกำลังเร่งเดินทางกลับมาจากชายแดนให้ไวที่สุด”

“อืม เจ็นรู้แล้ว”

“...ตอนนี้เหล่าพระสนมอยู่กันที่ตำหนักหมิงจิวพะยะค่ะ”

“อืม เจ็นเข้าใจแล้ว”

“...ไปไ้ผู้กล่าวหาว่าผ่านคืนนี้ไปได้ ก็อาจจะมีทางรอดพะยะค่ะ”

“เจ็นจะไปที่ตำหนักหมิงจิว”

กล่าวจบร่างสูงใหญ่ของโอรสสวรรค์ก็เดินออกไปแทบจะทันที
หลิวเจิงรับคำก่อนส่ายหน้าเบาๆ แล้วตามไป สำหรับชั้นที่ซราแล้ว
เขาสงสัยว่าหวังโฮ่วผู้นั้นจับใจ ห้าปีที่ได้ดูแลนับตั้งแต่ผู้เป็นนายเข้าวิวาห์
กับหนู่มรุปราม ไม่มีสักครั้งที่อีกฝ่ายจะทำตัวไม่ดี

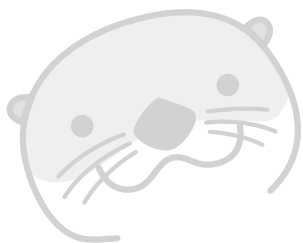
ทั้งใจกว้างยิ่งกว่ามหาสมุทรและผืนฟ้า ยอมรับทุกเงื่อนไขที่ทำร้าย

ความรู้สึกของตนเอง หลักสามเชื้อฟัง ลีคุณธรรมก็ไม่เคยละเลย
ช่วยเหลืองานเล็กงานน้อยของหวงช่างอย่างเต็มที่ และไม่เคยบกพร่อง
ปกครองวังหลังด้วยเมตตา แม้ว่าตนเองจะไม่เคยถูกพลิกป้ายเลยแม้แต่
วันเดียวก็ยังคงอดกลั้นประทานรางวัลอย่างดีให้กับเหล่าสนมนางใน
ที่ปรนนิบัติรับใช้โอรสสวรรค์

แต่ความดีเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอ

หัวใจของหวงช่างไม่เคยหวั่นไหวให้กับหวงโงวเลยแม้แต่น้อย

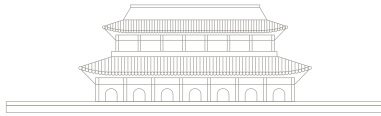
หลิวเจิงได้แต่สวดภาวนา ขอให้คนปลอดภัย เพราะสำหรับเขาแล้ว
ไม่ว่าใครก็ไม่เหมาะสมเท่ากับอันหยางเฟิงอีกแล้ว

กดจออ่าน

บทที่ 1

เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

สบกษ เต็มไปด้วยความมืดมิด ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ไม่สามารถเห็นสิ่งใดแม้กระทั่งร่างกายตนเอง ทว่าเขากลับไม่เหลือความเจ็บปวดจากยาพิษที่คอยกัดกินร่างกายของตนเองอีกต่อไปแล้ว บางทีนี่อาจจะเป็นโลกหลังความตาย

เขาตายแล้วหรือ

น่าเสียดาย...ช่างน่าเสียดาย

‘อันหยางเฟิง’

เสียงเรียกแผ่วเบาอย่างมาดั่งขึ้น เขาพยายามมองหาต้นเสียง แต่ก็ไม่สามารถระบุทิศทางได้เลยแม้แต่น้อย ยังไม่ทันจะสิ้นความสงสัย เสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘เจ้าต้องกลับไป’

“หมายถึงอะไร” หยางเฟิงไม่เข้าใจ เขาควรจะกลับไปที่ไหน ไม่สิ... ต้องถามว่ามีที่ใดให้เขากลับไปด้วยหรือ แต่ก่อนจะได้ถามให้กระจ่างจู่ๆ แสงสว่างก็อาบล้อมทั่วทั้งบริเวณจนหยางเฟิงต้องหลับตาลงเพื่อหนีแสงนั้น พร้อมกับประโยคสุดท้ายที่เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

‘ความปรารถนาของเจ้า...ข้าจะมอบให้’

“...เฟิ่ง”

“...”

“เฟิ่งเฟิ่ง”

เปลือกตาสีมุกกลมขึ้นอย่างกะทันหัน พร้อมเสียงหายใจนำอากาศเข้า
เฮือกใหญ่ เนตรงามกะพริบถี่เพื่อปรับสายตาให้แจ่มชัด และสิ่งแรก
ที่ปรากฏให้เห็นคือใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มที่หญิงสาวและชายหนุ่มทั่วทั้ง
ตึกเหมยผองอยากได้เป็นคู่ครอง

“พี่...ใหญ่...”

น้ำเสียงแหบแห้งเอ่ยออกมาอย่างติดขัด หยางเฟิ่งรู้สึกเจ็บคอ
เป็นอย่างมาก รวากับรู้ใจ ถ้วยน้ำชาอุ่นถูกประคองแนบริมฝีปากแห้งแตก
เขาจิบเข้าไปช้าๆ เพราะเชื่อใจคนที่กำลังป้อนให้อยู่มากๆ ในน้ำชานี้คงจะ
ไม่มียาพิษ

“ค่อยๆ ดื่ม เต๋ียวจะสำคัญเอา” น้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนเอ่ยขึ้น
และนั่นทำให้หยาดน้ำใสเอ่อคลอขึ้นเต็มดวงตา เนตรดำล้นราวท้องฟ้า
ยามคำคืนสหมองแวตาทออ่อนโยนของพี่ชายที่เป็นเช่นนี้มาเสมอ

“ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าปลอดภัยแล้ว”

คล้ายกับฟางเส้นสุดท้าย ทำนน้าตาที่เคยอดกลั้นไว้พังทลาย
หยาดน้ำใสไหลรินอาบทั่วทั้งแก้มชูปตบ เรียวแขนที่ผอมแห้งโอบกอด
ร่างสูงใหญ่เบื้องหน้า หน้าผากเนียนชลลงบนไหล่กว้างของพี่ชายผู้เป็นดัง
ที่พึ่งสุดท้าย เสียงสะอื้นให้จนตัวโยนราวกับเด็กเล็กทำให้ อันหยางหรง
เจ็บปวดใจไม่น้อย

เขาไม่เคยเห็นน้องชายผู้นี้ทำให้ตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่ายออกเรือนไป
และเมื่อขึ้นเป็นมารดาของแผ่นดินเขาก็แทบไม่มีโอกาสได้พบหน้า แต่ทุกครั้ง
เด็กคนนี้จะจะมีรอยยิ้มบางประดับใบหน้าอยู่เสมอ เขาหลงคิดมาตลอดว่า
อีกฝ่ายมีความสุขดี

หากไม่ใช่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายถูกพิษจนถึงแก่ชีวิตเขาคงไม่ได้เจอ
เด็กน้อยผู้นี้อีกเลย

“ท่านมาได้ยังไง” อันหยางเฟิ่งร้องให้จนหน้าใจแล้ว เขาก็เอ่ยถาม

ผู้เป็นพี่ชายทันที ทั้งที่ใบหน้ายังคงชบอยู่กับไหล่แข็งแรงของผู้เป็นพี่ ในตอนนี้เขาไม่ต้องสวมหน้ากากจักรพรรดินีอีกแล้ว เพราะทั่วทั้งบริเวณ มีเพียงแค่เขากับพี่ชายเท่านั้น คาดว่าผู้เป็นพี่คงไล่คนออกไปจนหมด

“ตั้งแต่ที่เจ้าส่งข่าวมาบอกข้าว่าเจ้าถูกพิษสลายวิญญาณ ข้าก็รีบค้นหา ยาถอนพิษทันที และข้าก็พบมันเมื่อสองวันก่อน ข้าจึงรีบเร่งกลับมายัง วังหลวง เมื่อมาถึงเจ้าก็...”

“ยาถอนพิษ?”

“พิษที่เจ้าได้รับแท้จริงมันแทบจะหายสาบสูญไปนานแล้ว ข้าดันดันไปทางเหนือ บังเอิญพบชนเผ่าประหลาดที่อาศัยอยู่ในถ้ำน้ำแข็งบนเทือกเขา ซึ่งมีหิมะตลอดทั้งปี และพวกเขาก็บอกว่ามียาถอนพิษอยู่ ข้าจึงขอมา แม้จะไม่รู้ว่าได้ผลจริงหรือไม่ แต่นั่นก็เป็นความหวัง”

หยางเฟิงคิดตาม เขาให้คนแจ้งหยางหรงตั้งแต่รู้ตัวว่าถูกพิษราว สามเดือนที่แล้ว แต่เพิ่งค้นพบยาถอนพิษ ก็คงจะเป็นยาพิษที่หายากจริง อย่างที่ว่า

ไม่คาดคิดเลยจริง ๆ ว่ามันจะต้องการให้เขาตายถึงขนาดใช้สิ่งนี้ เกือบจะสาบสูญไปแล้วเช่นนี้

“พิษสลายวิญญาณ...หึ”

พิษสลายวิญญาณเขาเคยอ่านพบในตำราแพทย์ ฤทธิ์ของมันคือ กัดกร่อนร่างกายจนแทบจะแตกสลายตามชื่อ ผลของมันจะแรงขึ้นเรื่อย ๆ โดยส่วนมากแล้วคนมักจะทนได้ไม่เกินเดือนที่สาม หยางเฟิงก็เช่นกัน

ยาถอนพิษของมันก็มีชื่อที่ตั้งมาราวกับประชดประชันว่า ยาเรียกวิญญาณ ซึ่งเป็นเพียงชื่อในตำราแพทย์เท่านั้น ไม่เคยมีใครปรุงมันได้จริง เพราะส่วนประกอบแต่ละอย่างหายากเกินไป บางอย่างก็ไม่มีอีกแล้ว

ไม่คิดเลยจริง ๆ ว่า *อันลีเซียน* จะเสาะหามาได้

หากไม่ตอบแทนในความพยายามนี้ คนจะหาว่าเขาไร้น้ำใจได้

หยางหรงเล่าต่ออีกว่า ตอนมาถึงเขาก็หมดลมหายใจไปแล้ว ทว่าเพราะเนื้อตัวยังอุ่นอยู่จึงยังมีความหวัง และไล่ให้ทุกคนออกไปจนหมด เพื่อมอบยาถอนพิษให้เขาเพื่อตั้งวิญญาณกลับมา และผู้ที่ช่วยเหลือเขา

ก็เป็นคนจากเผ่าลิกลับที่วานั้น

“ตอนนี้น้ำมไต่แล้วหรือ”

“นับจากตอนที่ข้ามาถึงก็ผ่านไปเกือบสามชั่วยาม¹ แล้ว”

“แล้วผู้อื่น...”

“ข้ารับใช้ของตำหนักเยว่ชินอยู่หน้าห้องบรรทม ส่วนหวงช่างกับสนม
อยู่ที่ตำหนักหมิงจิ่ว” น้ำเสียงของหยางหรงติตจะไม่พอใจเล็กน้อยเมื่อเอ่ยถึง
ผู้ที่เคยเป็นสหายรักของตนเอง

หากตอนนั้นเขาคัดค้านไม่ให้สหายรักของตนเองในตอนที่ยังเป็น
รัชทายาทตบแต่งหยางเฟิงเข้าเป็นหวงไท่จื่อเพย ตอนนี้น้องชายของเขา
คงไม่ต้องมาถูกรุกรานแบบนี้

“ถ้าเช่นนั้นตอนนี้ข้าคงต้องให้คนไปแจ้งแล้วละ พวกมันจะได้ไม่ตีไ
กันมากเกินไป” ริมฝีปากเรียวที่เริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้างเหยียดออก พร้อมกับ
ดวงตาที่ฉายแววชิงช้า

“เฟิงเฟิง”

“พี่ใหญ่... ข้าจะสาบานกับตนเองเอาไว้ว่าหากมีชีวิตจะต้องเอาคืนเขา
สักครั้ง” หยางเฟิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ดวงตาที่เคยหมองเศร้าบัดนี้
กลับแทนที่ด้วยความมืดแสนจะหยั่งถึง

“หากเจ้าต้องการความช่วยเหลือก็บอกข้าได้ทุกเมื่อ รู้หรือไม่”
หยางหรงไม่เคยมิตจะห้ามปรามน้องชายผู้นี้อยู่แล้ว ตั้งแต่เล็กเขาเคย
ตามใจอย่างไรจนถึงวันนี้ก็ยังคงเหมือนเดิม และยังเห็นน้องชายถูกรังแก
จนถึงแก่ชีวิตขนาดนี้ หากหยางเฟิงเลือกจะแก้แค้นเขาก็จะคอยระวังหลังให้

“ข้าจะรักท่านที่สุด พี่ใหญ่” อันหยางเฟิงยิ้มกว้างจนเต็มใบหน้า
อย่างที่ไม่ได้ยิ้มมาแสนนาน คนที่เขาเชื่อใจมาตลอดชีวิตก็คือพี่ชายผู้นี้
ท่านพ่อ ท่านแม่ และข้ารับใช้คนสนิทของตนเอง คนที่ไม่ว่าเขาจะดีร้าย
อย่างไรก็ไม่เคยทอดทิ้งกัน พร้อมจะสนับสนุนทุกก้าวที่เขาเลือกเดิน

“ท่านไปเรียกคนอื่นเข้ามาเถอะ ป่านนี้คงใจหายกันหมดแล้ว”

¹ประมาณ 6 ชั่วโมง

แม้จะเป็นคนของจักรพรรดิ แต่หยางเฟิงรู้ว่าข้าวรับใช้ของตำหนักเยว่ชินรับใช้เขาด้วยใจจริง นอกจากเขาและหวงตี้แล้ว ทุกคนในตำหนักนี้ล้วนไม่รับคำสั่งจากใคร เพราะเหตุนี้เขาถึงรู้ว่าหญิงแพศยาผู้นั้นวางยาพิษเขาด้วยอาหารที่หวงตี้ส่งมา

แม้จะไม่ได้เป็นผู้ลงมือโดยตรง แต่มีหรือที่ชายผู้นั้นจะไม่รู้ว่าในอาหารมีสิ่งใด แต่กลับเลือกจะปิดตาทั้งสองข้างเพื่อให้มันลงมือกับเขาได้โดยง่าย

หลังจากฟื้นมาแล้ว ใครที่ดีกับเขา เขาจะตีตอบ แต่หากใครที่มันคิดร้ายกับเขา เขาจะเอาคืนเป็นร้อยเป็นพันเท่า

หวงໂສ້วที่แสนดีมีคุณธรรมผู้นั้นได้ตายไปแล้ว

“หวงໂສ້วเหนียงเหนียง!!” เสียงแหลมเล็กเรียกเสียงดังทำให้หยางเฟิงหลุดออกจากความคิด พลันเบี่ยงหน้าก็เกิดภาพน่าขนขึ้น เหล่าข้าวรับใช้น้อยใหญ่รีบกุสีกุจอหันเข้ามา เสียงอึกทึกกรึกโครมราวกับมีงานเลี้ยงรอบกายของเขาช่างวุ่นวาย ข้าวรับใช้วิ่งพัวพันกันจนสะดุดล้มไปหลายคน หมอหลวงถูกเรียกมาตรวจร่างกายของเขารวดเร็ว

แม้จะผิตเวลาไปบ้าง แต่เขาก็อดหัวเราะออกมาอย่างแผ่วเบาไม่ได้ หยางเฟิงมองไปรอบกาย ข้าวรับใช้ที่คอยอยู่กับเขาแต่ละคนล้วนมีสีหน้าปีติยินดี เขาเห็นว่ามียาหลายคนที่น้ำตานองหน้าจนดูน่าขันไม่น้อย

ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านี้ดีกับเขาไม่น้อย ทำไมก่อนหน้านี้เขาจึงเอาแต่เป็นทุกข์และเฝ้ารอคอยให้คนผู้นั้นแฉะเวียนมาหาทั้ง ๆ ที่คนเหล่านี้ต่างก็คอยปรนนิบัติรับใช้ตนเองอย่างดีเพื่อคลายความเศร้าจากการผิตหวังเข้าไปเข้ามา ทำไมเขาจึงได้มองข้ามกัน

“พอแล้ว พวกเจ้าเอาแต่วิ่งไปมาเป็นมดแตกรัง เป็นกงปวดหัว” สิ้นคำทุกการเคลื่อนไหวก็หยุดชะงักและรีบจัดระเบียบกันอย่างรีบร้อยอย่างที่ราชสำนักได้สั่งสอนมาอย่างดี

“ชื่อชื่อ ชื่อเมียว”

“พะยะค่ะ/พะคะ”

“เอาเสื้อคลุมหงส์ทองมาให้เป็นกง ปานนี้หวงช่างและพระสนมทั้งหลายคงรอกันนานแล้ว” มือเรียวสะบัดผ้าห่มออกจากกายก่อนจะลุกขึ้นยืนอย่างมั่นคง แม้ว่าเรือนกายสูงโปร่งจะซบผอมไปบ้าง หากแต่ก็ดูมีชีวิตชีวากว่าก่อนหน้านี้ยามที่ลี้มหมอนนอนเลื้อ

“ขอภัยหวงโส่ว ได้โปรดเสวยน้ำแกงบำรุงถั้วนี้ก่อนไปเกิดพะยะค่ะ” น้ำเสียงทุ้มหวานราวกับหยดน้ำเอ๋ยขึ้น พร้อมร่างสูงโปร่งที่มีเรือนผมสีขาวราวหิมะแปลกตาเย็นถั้วที่มีน้ำแกงบ้วนกลืนหอมมาให้ดวงเนตรงามมองไปยังพี่ชายของตนเอง เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าให้ก็รีบมาตีมรวดเดียวจนหมด

“เจ้าคงเป็นชนเผ่าที่ช่วยชีวิตเป็นกง”

“ผู้น้อยมีนามว่าหวางผู้อ้ายชิน จากเผ่าไป่หูหิงหลังพะยะค่ะ”

“ชื่อเจ้าไ้ไพเราะยิ่ง เช่นนั้นเด็ก ๆ ก็จัดที่พักให้คุณชายผู้น้อยอย่างดีเถิด ข้าจะไปเข้าเฝ้าหวงช่าง” หยางเฟิงเอ๋ยสั่งการก่อนเดินออกไปยังห้องแต่งตัว

เขาเลือกจะแต่งกายเต็มยศด้วยอาภรณ์หงส์ทองของจักรพรรดินีที่น้อยครั้งจะได้ใส่ เพราะแต่ก่อนเขาเลือกที่จะยอมไม่ใช้อำนาจที่ตนเองมีเพื่อไม่ให้ชายผู้นั้นไม่พอใจว่าเขาจะใช้อำนาจไปรังแกนางในดวงใจของอีกฝ่าย เขาเคยยอมแม้กระทั่งแต่งกายด้วยอาภรณ์ชั้นเดียวกับสนมเพื่อให้ทัดเทียมกับหญิงผู้นั้น

แต่จากนั้นไปจะไม่มีอีกแล้ว

“นำชุดสีจืดชืดเหล่านั้นไปบริจาคเสียให้หมด จากนั้นอาภรณ์ของเป็นกงจะไม่มีแต่ของไร้ราคา ไร้สีสัน ไร้ลวดลายเหล่านั้นอีก”

เสื้อคลุมสีทองปักลายหงส์สยายปีกด้วยทองคำและไหมชั้นดีถูกสวมลงบนร่างสูงโปร่ง ทับกับอาภรณ์สีแดงด้านในที่ปักลวดลายด้วยด้ายทองคำ เครื่องประดับทองคำและอัญมณีที่เคยเก็บอยู่ในหีบถูกนำออกมาใช้แต่พอเหมาะ กวานหงส์ทองคำสวมแทนที่กวานเงินธรรมชาติอย่างที่เคยเป็น เพราะเขาไม่ใช่สตรีจึงไม่ต้องแต่งองค์ะโรมาถวายหวากลั้บดงามและสูงศักดิ์อย่างที่ไม่มีใครเคยได้เห็นมาก่อน

หงส์คู่มังกรเป็นเช่นไรวันนี้หลายคนได้พบแล้ว

“ไปตำหนักหมิงจิวกันได้แล้ว”

ข่าวจะพบสีหน้าผิดหวังของพวกเจ้าไม่ไหวแล้ว

ภายในตำหนักหมิงจิวอันเป็นตำหนักหน้าสุดของวังหลัง ยามนี้แทบไม่มีเสียงสนทนาอย่างเช่นปกติ เหล่าพระสนมทั้งหลายต่างก็เจียมเนื้อเจียมตัวสงบเสงี่ยม เห็นจะมีก็แต่องค์จักรพรรดิที่ประทับอยู่สูงสุด และอันก๊วยเฟยที่เอาแต่จับจ้องเก้าอี้ขององค์จักรพรรดิที่อันว่างเปล่าอันนั้นแหละที่ยังคงปกติได้

คนแรกมีสีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์อย่างที่เป็นมาเสมอจะมีบ้างที่หันไปยิ้มและพูดคุยกับคนที่สอง เหล่าสนมนางในในตำหนักหลังแห่งนี้ต่างก็รู้กันดีว่าคนที่หวนซำรักและโปรดปรานที่สุดคือใคร!

ดังนั้นพวกนางจึงทำได้แค่ภาวนาให้อันหยางเฟิงรอดพ้นจากโรคร้ายโดยเร็ว เพราะหากอันลี่เซียนได้ขึ้นเป็นหวงไฮ่แทน ชีวิตพวกนางก็จะอยู่ในความลำบากแล้ว

อันก๊วยเฟยที่ต่อหน้าหวงซำงสำเร็จทำเป็นดอกบัวขาวบริสุทธิ์ใสซื่อแต่เบื้องหลังนั้นกลับโหดร้ายยิ่ง หากสนมหรือนางในผู้ใดได้รับความโปรดปรานขึ้นมานางจะต้องรีบหาทางกำจัดสิน หากไม่ใช่ว่ามีหยางเฟิงคอยช่วยเหลือ มีหรือที่พวกนางที่เคยผ่านคืนวันสันต์กับหวงซำงจะมีชีวิตรอดจนถึงทุกวันนี้

ราวกับสวรรค์ยังคงเห็นใจชีวิตน้อยๆ ของพวกนาง

ชั้นที่น้อยรีบเดินเข้ามาอย่างลุลลลุลจนออกจะดูเสียมารยาทไปบ้าง ก่อนจะประกาศด้วยน้ำเสียงกระหอนกระแทนด้วยความเห็น้อยหอบ

“กระ...กราบทูลหวงซำง...หะ...หวงไฮ่เสด็จพะยะค่ะ!!” ลิ่นเสียงประกาศทุกคนล้วนมีสีหน้าตกตะลึง โดยเฉพาะอันก๊วยเฟยที่มีสีหน้าประหลาดใจระคนไม่เชื่อหูตัวเอง ก่อนที่ดวงตาของนางจะเบิกกว้างขึ้นไปอีกเมื่อร่างสูงสง่าก้าวเดินเข้ามาภายในห้องพระโรงของตำหนักหมิงจิว

ดวงหน้าหล่อเหลาดงามแม้จะซีดเซียวและซูบผอมไปบ้างทว่าก็ยังคงความรูปงามเอาไว้ไม่หายไปไหน หากกล่าวว่าหวงซำงมีใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวกับเทพสวรรค์แล้ว หวงไฮ่ผู้นี้ก็ถึงดงามราวเทพเซียนไม่ต่างกัน

หากมิใช่ว่าอันหยางเฟิงผู้นี้ตบแต่งเป็นหวงไท่จื่อเพยไปเมื่อห้าปีก่อน ปานนี้ก็คงเป็นคุณชายรองตระกูลอันที่หญิงสาวและหนุ่มน้อยทั่วทั้งแผ่นดิน หมายปองไม่ต่างจากผู้เป็นพี่ชาย

เวลานี้ยิ่งลุกขึ้นมาแต่งกายเต็มยศอย่างไม่เคยเห็นยิ่งดูมีสง่าราศี ขึ้นไปอีก เหล่าพระสนมหลายคนชื่นชมหวงไฮ่วผู้นี้ไม่น้อย และไม่มี ความรังเกียจเลยด้วยซ้ำ เพราะพวกนางรู้มาตลอดว่าหวงไฮ่วกับหวงซางไม่เคย เข้าหอด้วยกัน

หากถามว่ารู้ได้อย่างไร พวกนางก็ตอบตรงๆ เลยว่าจากอันก๊วยเพย น้อย่างไรละ

คนปาวประกาศอยู่เสมอว่าหวงซางมาค้ำแร่มกับนางคินไห่บ่าง คอยเยาะเย้ยสนมตัวน้อยๆ เสมอว่าแม้แต่หวงไฮ่วก็ไม่เคยได้รับความ โปรดปรานเช่นนั้น

“การระหวางซาง ขอพระองค์ทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี” อันหยางเฟิง ทำความเคารพอย่างถูกต้องตามประเพณี หากแต่คราวนี้ต่างออกไป เมื่อเขาไม่ได้คอยก้มหน้าก้มตาทำตัวเล็กอย่างที่เป็นมา แผ่นหลังเหยียดตรง ไหลตั้งสง่างาม และไม่รอให้อีกฝ่ายสั่งให้ลุกขึ้นอีก

ดวงเนตรสีดำนวลสบมองดวงเนตรสีอ่อนของผู้เป็นประมุขสูงสุด หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงชินอายหน้าแดงเป็นลูกท้อ แต่ถ้านึกดูดีแล้ว เขาแทบไม่เคยสบตากับสามิผู้นี้เลย เพราะเหตุนี้คนจึงดูแปลกใจไม่น้อย

“หวงไฮ่วดีขึ้นเงินก็ดีใจแล้ว ลูกขึ้นมานั่งดีๆ เถิด เจ้าเพิงจะหายป่วย มิใช่หรือ”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไร้ซึ่งความ ปิติยินดีอย่างที่เคยเป็น ยามเมื่อเหล่าข้ารับใช้ประคองเขาเดินไปยังที่นั่ง ประจำตำแหน่ง เขาหยุดเล็กน้อยเมื่อเดินผ่านอันลี่เชียน หางตาเหยียดมอง ผู้ที่อยู่ต่ำกว่าตนเอง เรียวปากบางคลี่รอยยิ้มร้ายกาจ ก่อนจะเอ่ยออกมา ด้วยน้ำเสียงไม่ดังนักทว่าคนใกล้เคียงยังพอได้ยิน

“ยาพิษของเจ้าไม่เห็นจะเป็นอันใดได้เลย ไร้ค่า ไร้สามารถอย่างไร ก็ยังคงเป็นเหมือนผู้ให้มันเช่นนั้น” ลิ่นคำก็ก้าวเดินอย่างสง่างามไปยัง

ที่ของตนท่ามกลางสายตาจับจ้องจากพระสนมเอกทั้งสี่และองค์จักรพรรดิ เพราะหยางเฟิงก็ตั้งใจให้คนเหล่านี้ได้ยินอยู่แล้ว จากนั้นไปใครที่คิดจะรังแก เขาก็จะต้องคิดให้ดีๆ

อันลี่เซียนได้แต่จิกกระโปรงตัวเองแน่น เพราะตอนนี้ยังอยู่ต่อหน้า หวงซ่างนางจึงไม่อาจแสดงอาการใดได้มาก เลยแสร้งทำหน้าตาคลอ ตีหน้าใสชื่อไม่รู้เรื่องหวังจะจอดอ้อจนหวงซ่าง แต่กลายเป็นว่าหวงซ่าง เอาแต่จ้องมองอันหยางเฟิง!

“เจ้าแข็งแรงดีแล้วหรือถึงเดินออกมาเช่นนี้” รูปประโยคห่วงใยเช่นนี้ หากเป็นเขาเมื่อก่อนคงดีใจจนแทบเป็นลมแน่ แต่เมื่อได้ฟังยามนี้เขากลับ รู้สึกเจ็บแสบในหัวใจ

“ขอภัยที่กระหม่อมยังมีชีวิตอยู่พะย่ะค่ะ”

ขอภัยที่ทำให้ท่านผิดหวังนะ *ซีหยางเทียน*

“เจ้าดูเปลี่ยนไปนะ” เขากถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

“บางทีนี้อาจจะเป็นตัวข้ามาเสมอ ท่านเพียงแต่ไม่เคยคิดจะรับรู้ ก็เท่านั้นเอง”

แม้จะกล่าวเช่นนั้นคนก็ยังคงมองไม่หยุด แต่หยางเฟิงก็ไม่คิดจะสนใจ อยากมองก็ปล่อยให้มองไป เขากวาดสายตามองไปรอบๆ สำนวณสมแต่ละคนอย่างที่ทำปกติ หากแต่คราวนี้กลับไม่ค่อยปกติ เมื่อสนมหลายคนที่เขาลากสายตามองกลับมีสีหน้าราวกับชินอา

“ตอนนี้หวงโหว่ดีขึ้นมากแล้ว พวกเจ้าก็กลับไปพักผ่อนเสียเถิด จะได้ไม่รบกวนหวงโหว่ด้วย เจ็นคิดว่าหวงโหว่คงต้องพักผ่อนเสียให้มาก” ผู้เป็นประมุขเอ่ยขึ้นมาทำลายความเงียบและบรรยายกาคน่าอัศจรรย์ในห้อง

“ขอบใจพวกเจ้ามากที่เป็นห่วงเป็นกังวล” หยางเฟิงเอ่ยพ้อเป็นพิธี ตามมารยาท

“การระหวางซ่าง การระหวางโหว่ ขอทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี” หากเป็นปกติแล้วคงต้องรอให้ผู้มีตำแหน่งสูงสุดออกไปก่อน แต่คราวนี้ กลับไล่ผู้น้อยออกไปจนหมด เหลือเพียงแค่ตัวหยางเฟิงและหวงซ่างเท่านั้น

“กระหม่อมรู้สึกไม่ค่อยดี คงไม่ส่งพะย่ะค่ะ” หยางเฟิงทำความ

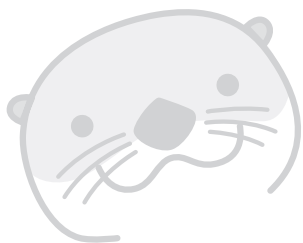
เคารพลวกๆ ต่างจากตอนอยู่ต่อหน้าผู้คนลิบลับ ก่อนจะหันหลังเดินออกเตรียมเดินกลับตำแหน่งของตนเอง ไม่รอให้อีกฝ่ายอนุญาตใดๆ ยิ่งสร้างความประหลาดใจให้กับซีหยางเทียนมากขึ้นไปอีก

ดวงตาเรียวดุจเหยี่ยวหิรมองร่างสูงโปร่งเบื้องหน้าอย่างพิลึก

อันหยางเฟิงตรงหน้าเขาแตกต่างจากที่เคยเห็นและรู้จักมาตลอดหลายปีจริง ๆ ความรู้สึกบางอย่างก่อขึ้นภายในเบื่องลิกของจิตใจ ยามได้สบตาอีกฝ่ายชัด ๆ บางสิ่งที่เปลี่ยนไปหากแต่คนไม่พูดมันออกมา

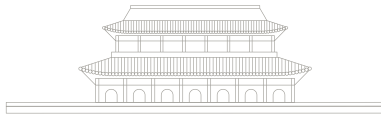
ซีหยางเทียนรับรู้ได้อย่างชัดเจนในเมื่อเขาได้รับมันมาอย่างมากมายตลอดเวลาห้าปี อีกฝ่ายไม่เคยคิดจะเก็บซ่อนเลยแม้แต่หน่อย ทว่าตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้สบตาในวันนี้

อันหยางเฟิงไม่ได้รักเขาอีกต่อไปแล้ว

บทที่ 2

คุณธรรมคือสิ่งใด ข้าล้มไปหมดแล้ว

*หลังจากที่เปิดตัว*ไปอย่างยิ่งใหญ่แล้ว อันหยางเฟิงก็อยู่ในช่วงเวลาของการฟื้นตัว เพราะเขาเจ็บป่วยจากพิษร้ายร่วมสามเดือน เนื้อหนังพอมแข็ง แก้มชุปตอบ แม้ผู้อื่นจะเอ่ยว่าเขายังคงดูดี แต่สำหรับหยางเฟิงแล้ว ร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ย่อมดีกว่าสภาพเหมือนคนอมโรคเช่นนี้

อย่างน้อยเวลาใครมาหาเรื่องหยางเฟิงก็ได้พร้อมรบ นี่ก็ผ่านมาเจ็ดวันแล้วที่จักรพรรดินีของแผ่นดินฟื้นขึ้นมาจากความตาย อาหารชั้นเลิศมากมายถูกนำมาถวาย และทั้งหมดล้วนมาจากจวนแม่ทัพ ไม่มีแม้แต่ข้าวเม็ดเดียวที่มาจากห้องเครื่องของวังหลวง บทเรียนที่ผ่านมาทำให้เขาไม่เชื่อใจสิ่งใดก็ตามที่มาจากที่แห่งนั้น

นอกจากอาหารบำรุงที่ผู้เป็นพี่ชายจัดเตรียมมาให้ด้วยความใส่ใจแล้ว ตัวหยางเฟิงเองก็เริ่มออกกำลังกายเช่นกัน หากย้อนกลับไปนิยามที่ยังเป็นเพียงคุณชายรองตระกูลอัน หยางเฟิงไม่ได้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างสตรีเลย แม้แต่น้อย

แต่เป็นคุณชายผู้เฝ้ายามพร้อมไปด้วยศาสตร์และศิลป์ เพราะพี่ชายเป็นถึงแม่ทัพแห่งดินแดนพายัพ บิดาก็เคยเป็นถึงมหาเสนาบดี มีหรือที่บุตรชายอย่างเขาจะไม่ได้เรียนวิทยายุทธ์ แถมผู้สอนก็ยังเป็นพี่ชายของตนเองอีกด้วย

หยางเฟิงในวัยสิบห้าปีถูกกล่าวขานไปทั่วดินแดนต้าเจิงว่าเป็นหนึ่งในคุณชายที่ใคร ๆ ก็อยากได้เป็นสามีหรือเขย

ทว่าหลังจากออกรือนไปเขาก็แทบไม่ได้ฝึกฝนตนเองเลย เพราะต้องใช้เวลาทั้งหมดไปกับการหัดงานบ้านงานเรือน เล่าเรียนหลักของภรรยาที่ต้องปฏิบัติ ผันตัวเป็นชายหนุ่มในห้องหออย่างเต็มตัว

มานึกดูแล้วก็เวทนาให้กับความโง่งมของตนเองเหลือเกิน

“หวงโสภาเหินยงเหินยง วันนี้ต้องไปตำหนักหมิงจิวนะพะยะคะ”
เข้ารับใช้ตัวน้อยนามซือซือที่ติดตามมาตั้งแต่บ้านเก่าเอ่ยขึ้นขณะที่กำลังแต่งองค์ให้กับหยางเฟิง ซึ่งเมื่อฟังจบก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง “ให้ข้าพักเพียงเจ็ดวันคงมากไปสินะ”

ตั้งแต่ขึ้นเป็นหวงโสภาเขาก็เกลียดชังช่วงเวลาที่ทำหน้าที่ตำหนักหมิงจิวที่สุด เพราะทุกวันในช่วงเวลาเดียวกับที่ทวงซางออกจากราชการ ผู้มีตำแหน่งหวงโสภาก็ต้องคอยตรวจความเรียบร้อยของวังหลัง และที่ตำหนักหมิงจิวก็คือสถานที่ที่จะเรียกพบเหล่าสนมนางในทั้งหลาย ประทานรางวัลให้กับผู้ที่พึงฝานคืนวสันต์กับทวงซางไป รับฟังข้อเรียกร้องจากเหล่าสนมชั้นสูงทั้งหลายที่คอยหาเรื่องสนมตัวเล็ก ๆ หรือไม่ก็รอรบราชโองการเลื่อนยศของสนมที่ถูกทวงซางไปรดปราน

เมื่อก่อนเขาทั้งเกลียดชังและเจ็บปวดกับช่วงเวลานี้มากนัก ทว่าตอนนี้กลับเฉยชาและอยากรู้ว่าวันนี้จะได้ดูละครเรื่องใด

ว่ากันว่ายามตกอยู่ในห้วงรักก็คล้ายกับคนตาบอด เห็นที่ว่าจะจริง เพราะเมื่อก่อนเขามัวแต่เจ็บปวดและเสียใจ จึงได้แต่ฝันใจจดจ่อติดสินหลายอย่างจากความโปรดปรานของซีหยางเทียนเป็นหลัก แต่ตอนนี้สติของเขาแจ่มใสยิ่งความรู้สึกอดทนอดกลั้นอย่างที่เคยเป็นมาไม่เหลืออีกต่อไป

คราวนี้หยางเฟิงจะเป็นจักรพรรดินีผู้มีคุณธรรมอย่างแท้จริง

“ถ้าเช่นนั้นวันนี้ก็ใส่เสื้อคลุมหงส์สีแดงแล้วกัน” ปรกติดหากต้องไปที่ทำหน้าที่หมิงจิวเขามักจะใส่สีขาวหรือสีอ่อนเรียบง่าย ไม่มีลวดลายมากนัก หากมีใช้ผ้าไหมเนื้อดีก็คงไม่ต่างจากชาวบ้านร้านตลาด แต่วันนี้เขาจะแสดงอำนาจของตนเองอย่างเต็มที่

“หนูจะช่วยหวงโหว่ให้ดูดียิ่งกว่าผู้ใดเพคะ”

เด็กสาวผู้นั้นนามชื่อเมี่ยว นางกำนัลที่ถูกมอบให้โดยจักรพรรดิ ทว่านางยอมมอบทั้งชีวิตรับใช้หยางเฟิง เขาจึงรักและเอ็นดูนางไม่ต่างจากน้องสาวแท้ๆ

“ข้าเชื่อใจในฝีมือของพวกเจ้าเสมอ”

ได้ยินดังนั้นชื่อชื่อกับชื่อเมี่ยวก็ลงมือแต่งกายให้กับผู้เป็นนาย อย่างสุดความสามารถ เนื่องจากหวงโหว่ของพวกเขาสง่างามอยู่แล้ว เพียงแค่สวมอาภรณ์ เครื่องประดับอีกสองสามชิ้น ก็ดูสูงศักดิ์เลอค่า สมกับเป็นสมาชิกของราชวงศ์

ชาติสีแดงถูกแต้มลงบนหน้าผากเนียนเป็นลายเปลวเพลิงงดงาม ยิ่งมองยิ่งคล้ายกับเทพเซียนจากสวรรค์ ริมฝีปากบางแดงเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องแต่งแต้มเพิ่ม ไม่เช่นนั้นคงจะเป็นการมากเกินไป

ดวงตาเรียวดุหงส์ถูกวาดด้วยเส้นหมึกบางเฉียบยิ่งขับให้ดูคมเข้มยิ่งขึ้น หากคำนี้ตัวดมมองใครคนผู้นั้นคงราวกับจะหยุดหายใจ แม้ไม่ได้มีดวงตาดอกท้อ แต่เนตรคู่มาก็คล้ายกับนภายามค่ำคืนที่ดำขลับ ทว่ามีประกายคล้ายดาราสองดวงอยู่ในนั้น

“สตรีที่แต่งหน้าทำผมฉูดฉาดทุกวันคงต้องมีความอดทนน่าดู ข้าละนับถือจริงๆ”

หยางเฟิงเอ่ยออกมา เมื่อนับดูแล้วเขาถูกจับแต่งกายเสียเกือบชั่วยาม ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรมาก แต่พอนึกถึงใบหน้าของเหล่าสนมทั้งหลายที่มักจะแต่งแต้มด้วยสีสันทากหลาย กับเครื่องประดับนับสิ้นขึ้นในแต่ละส่วนของร่างกาย คงต้องตื่นแต่เช้าตรู่ไม่น้อย

เขาเคยศึกษามาบ้างว่าเครื่องประติณโณมของเหล่าสตรีมีอะไรบ้าง สิ่งเหล่านั้นมีหลากหลายชนิด หลากหลายขั้นตอนจนเขาต้องยอมแพ้

“เพราะสตรีเหล่านั้นงดงามไม่เท่าพระองค์ จึงต้องประโคนตัวเสียยิ่งกว่านกหงส์หยกเพื่อให้ผู้คนสนใจล่ะเพคะ” ชื่อเมี่ยวเอ่ยยกยอหยางเฟิงเพียงแต่หัวเราะเบาๆ เพราะเขาก็ไม่ได้ตั้งใจที่ถูกเปรียบเทียบกับสตรีนักรบ

ถึงแม้ว่าเขาจะชอบบุรุษ แต่หยางเฟิงก็ยังคงเป็นบุรุษอยู่ดี

“ไปกันเถอะ หากไปช้าๆ จะถูกครหาเอาได้”

เพราะตำหนักเยว่ชินของเขายู่ใกล้กับตำหนักหมิงจิวมากที่สุด ดังนั้นหากไปช้ากว่าใครแม้แต่ผู้เดียวก็มักจะถูกยกไปฟ้องหวงช่วงเสียทุกครั้ง เมื่อก่อนเขาต้องไปคุกเข่าขอภัยจากหวงตั้งเนื่องจากละเลยหน้าที่ เพียงเพราะไปช้ากว่าอันก๊วยเฟยอยู่หลายครั้ง

แต่วันนี้เขาก็ไม่ได้หวาดกลัวเลยสักนิด

เดี๋ยบลืมทั้งสองหัวเราะเบาๆ เพราะหากคำนวณเวลาแล้วนั้นก็เลยมาเกือบสองเค่อ¹ แต่หวงโช่วประกาศไปแล้วว่าวันนี้จะไปยังตำหนักหมิงจิว ดังนั้นเหล่าสนมนางในทั้งหลายจึงทำได้แค่คุกเข่าคารวะอากาศรออยู่กับที่ จนกว่าหวงโช่วจะประทับยังที่นั่งและกล่าวให้หนึ่งยั้งที่ของตนจึงจะสามารถลุกขึ้นได้

หยางเฟิงก้าวเดินอย่างช้าๆ ไม่รีบร้อน ชมนกชมไม้ชมทัศนียภาพไปเรื่อย เขาไม่ได้เบื่อตร้อนอะไร และหากจะมีใครนำไปฟ้องชี้หยางเทียน เขาก็พร้อมจะตอบโต้เช่นกัน

“หวงโช่วเสด็จ!!”

ขึ้นที่หน้าตำหนักกล่าวเสียงดังพร้อมกับร่างของอันหยางเฟิงที่แส้วงเดินเชื่องช้ากว่าปกติไปยังที่นั่งประธานซึ่งตั้งอยู่กลางห้องพระโรง เหล่าสนมนางในต่างพากันยืนตัวตั้งหลังตรง ยามเมื่อดวงตาดูจหงส์ลากผ่าน หัวใจพวกนางล้วนเต้นแรงอย่างหาสาเหตุไม่ได้

ความรู้สึกนี้ตื่นเต้นยิ่งกว่าครั้งแรกที่ได้พบหวงช่วงเสียอีก!!

ดวงหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มประดับน้อยๆ ยามเดินผ่านเหล่าสนมเอก ทั้งสี่เขาเหลือบมองอันลี่เซียนเล็กน้อย นางคู่ออนแอราวกับจะล้มได้ทุกเมื่อ ไม่รู้ว่าคุกเข่ามาเป็นเวลาเท่าใด แต่เขาก็ยอมรับว่าพึงใจไม่น้อยที่คนดูเจ็บปวด

“คารวะหวงโช่ว ขอทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี”

¹ประมาณ 30 นาที

เสียงทำความเคารพดังทั่วทั้งห้องพระโรงเมื่อหยางเฟิงประทับยังตำแหน่งของตนเอง เขาโบกมือพร้อมกับกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“พวกเจ้าตามสบายเถิด”

สิ้นเสียงเหล่าสนมหลายคนก็รีบนั่งลงยังเก้าอี้ของตน พวกนางรู้สึกเจ็บและเมื่อยขาไม่น้อย ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดวันนี้พื้นที่เคยปูพรมอ่อนนุ่มบัดนี้เหลือเพียงแค่พื้นหินอ่อนงดงามดั้งเดิมของตำหนักหมิงจิว ยามคุกเข่าหากไม่ใช่ว่ามีกระโปรงตัวหนารองรับไว้คงรู้สึกทรมานขึ้นไปอีก

“เป็นกงไฉยี่นว่าเมื่อคืนหวงซางเสด็จยังตำหนักของอันกุ้ยเฟย”

เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยขึ้นมาอย่างเรียบเฉย ไม่ได้มีความเสียใจอย่างที่เคยเป็นมาเสมอ ทำให้เหล่าสนมหลายคนสนใจ ประทิดแล้วหวงซางก็มักจะเสด็จตำหนักอื่นของพระสนมอันกุ้ยเฟยอยู่เสมอ แต่หวงโง้วไม่เคยจะใส่ใจ ครานี้กลับเรียกหาคนเป็นอันดับแรก

“เพคะ หวงซางทรงแวะมาเยี่ยมเยียนหม่อมฉันอย่างที่ทำเป็นประจำ ทั้งยังค้างคืนด้วย” นางกล่าวพร้อมเสริมทำท่าทางเขินอาย หยางเฟิงเห็นดังนั้นก็อยากจะทำเสียงออกมาไม่น้อย

“น่าประหลาด ทั้งที่หวงซางไปตำหนักเจ้าแทบจะทุกคืน ทว่าผ่านมาหลายปีข้ากลับยังไม่เห็นองค์ชายหรือองค์หญิงน้อยจากเจ้าเลยแม้แต่คนเดียว”

จักรพรรดินีหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเชิงหยอกล้อ ทว่ากลับเสียงดังฟังชัดและประโยคที่กล่าวออกมาล้วนเหยียดหยามอันลึเซียนทุกถ้อยคำ เพราะไม่มีใครสามารถต้านหึงค์จักรพรรดิได้ ดังนั้นคำกล่าวทุกประโยคล้วนตำหนิอันกุ้ยเฟย

แต่อันลึเซียนหรือจะยอมแพ้ให้กับหยางเฟิง

“นี่ท่านกล้าตำหนิหวงซางหรือ!”

นางโยนเรื่องใส่หยางเฟิงแทน แต่มีหรือที่หยางเฟิงจะไม่ได้กลับ

“เป็นกงจะกล้าตำหนิหวงซางได้อย่างไร หงซุเฟย หลี่เจ้อ และหวางไฉเหรินล้วนมีธิดาตัวน้อยวิ่งเล่นอยู่ในพระราชวัง นี่มิใช่เจ้าไม่มีความสามารถหรือหรือ”

อันลีเขียนหน้ามัน เหล่าสนมนางในหลายคนพากันซุบซิบและหัวเราะเยาะ หวงช่างกับซุเพยและเหล่าสนมอื่น ผ่านคืนวันสันต์กันเพียงไม่กี่ครั้งหว่ากลับมืองค์หญิงน้อยออกมาวิ่งเล่นอยู่ถึงสามคน แต่อันก๊วยเพยที่แทบจะครอบครองหวางไว้ทุกคืนกลับไม่มีบุตรีดาเลยแม้แต่คนเดียวเท่านั้นก็รู้แล้วว่าความผิดเป็นของผู้ใด

อันลีเขียนไม่สามารถทำอะไรได้ นางได้แต่กำมือแน่นจนเล็บจิกเข้าเนื้อเนียน ดวงตาคมโตมองหยางเฟิงอย่างเคียดแค้น ซึ่งหยางเฟิงก็ไม่ได้หวาดกลัว กลับมองนางเหยียดหยามอย่างที่ไม่เคยทำ นี่เป็นครั้งแรกที่ลีเขียนรู้สึกว่ตนเองต่ำต้อยกว่าชายน่ารังเกียจผู้นี้!

“หากเจ้ายังคงมองเป็นกงเช่นนี้อีก เป็นกงจะให้คนควักลูกตาที่หน้าขยะแขยงนั้นทิ้งเสีย” เอื้อนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มหวาน ทว่าน้ำเสียงกลับทรงอำนาจ ถ้อยคำโหดร้ายจนเหล่าสนมน้อยใหญ่พากันตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ไม่กล้าเหลือบตามองผู้ที่ยิ่งใหญ่เป็นรองเพียงหวางช่างเท่านั้น

พวกนางเกือบลืมนึกไปแล้วว่าอันหยางเฟิงผู้นี้มีอำนาจมากเพียงใด แม้แต่สิทธิ์ในการนั่งบัลลังก์มังกร คนผู้นี้ก็มีเช่นกัน

“เห็นแก่ที่เจ้าปรนนิบัติหวางมาอย่างดีตลอด เป็นกงก็มีของจะมอบให้เจ้า เป็นของกำนัลที่ทำหน้าที่ได้อย่างดี มารับไปสิ”

หยางเฟิงผ่อนคลายบรรยากาศกดดันที่จ้งใจใช้มันข่มอันก๊วยเพยลง พร้อมกับกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน หากไม่เคยได้ยินประโยคก่อนหน้า คงคิดว่าหวงโฮ่วผู้นี้อบอ้อมอารีอย่างที่เป็นมาเสมอ

อันลีเขียนที่ยังคงได้รับผลกระทบจากแรงกดดันเมื่อครู่เพลอก้าวไปรับของอย่างเหม่อลอย นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าอันหยางเฟิงจะลูมมาตอบได้ตนเอง คนผู้นี้มีเขี้ยวเล็บยิ่งกว่าที่นางคิดเอาไว้มากนัก และนางไม่อาจรู้ได้เลยว่าอันหยางเฟิงยังมีอะไรที่เก็บซ่อนไว้อยู่อีก

เห็นที่เรื่อนี้นางคงจะต้องหาทางฟ้องหวางเสียแล้ว!

“ว้าย!!!”

ลัมผัสเย็นเยียบที่ฝ่ามือทำให้สติของนางกลับมา แต่ก็ต้องกริ่ร้องเมื่อเห็นของกำนัลที่จักรพรรดินีของแผ่นดินมอบให้

“นะ...นี่มันอะไรกันเพคะ!”

ของสิ่งนั้นแวววาวสะท้อนแสงเทียนราวกับอัญมณี ลวดลายแกะสลักอย่างประณีตสมจริง

“คางคกอย่างไรล่ะ”

และเพราะสมจริงเกินไปนั่นแหละมันจึงน่าขยะแขยงไม่น้อย

“หมายความว่าอย่างไร ท่านกลั่นแกล้งข้าหรือ!”

ลิเซียนร้องเสียงดัง เธอไม่คิดจะยอมรับเด็ตขาด

“ข้าจะกลั่นแกล้งเจ้าได้อย่างไร ข้ากำลังอวยพรเจ้าต่างหาก ไข่หรือไม่เต๋อเพย”

หยางเฟิงเอ่ยด้วยใบหน้าเรียบเฉย ราวกับไม่ได้ทำผิดอันใด แต่ผู้ถูกเรียกกลับสะดุ้งขึ้นมาเล็กน้อย นางนั่งอยู่เฉยๆ แต่ทำไมถึงถูกโยนไปได้เล่า

วันเต๋อเพย หรือนามเดิมคือวันฮวา นางเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์ที่สุดในวังหลังแห่งนี้อย่างแท้จริง เพราะถูกแต่งเข้ามาด้วยเหตุผลทางการเมือง นางจึงเป็นอีกคนที่ไม่เคยได้ร่วมหลับนอนกับองค์จักรพรรดิแม้แต่ครั้งเดียว

“ถูกต้อนเพคะ”

“ถูกอย่างไร”

ลิเซียนยังคงไม่ยอมแพ้ คราวนี้แววตาโกรธแค้นของนางจับจ้องมายังพระสนมเอกผู้ได้ชื่อว่ามีความดีศีลธรรมและคุณธรรมเป็นเลิศที่สุดในแผ่นดินต่ำเจิง

“คางคกเป็นเครื่องรางมงคลสำหรับแม่เรือน เพราะออกลูกออกหลานได้มากมาย ผู้คนจึงพกไว้เป็นเครื่องรางสำหรับการขอลูกขอหลาน”

แต่อีกนัยหนึ่ง คางคกก็เป็นเดรัจฉานที่ถูกแทนความหมายสำหรับผู้ที่ไม่เจียมตน...

ประโยคนี้วันเต๋อเพยไม่ได้กล่าวออกไป

“ใช่แล้ว เป็นนางจึงได้มอบให้เจ้าเสียหลายตัว เพื่อที่เจ้าจะได้มอบองค์ชายองค์หญิงให้กับหวงซางเสียหลายๆ คน” ในพานทองคำปรากฏเป็นคางคกแก้วหกตัว มีทั้งตัวเล็กและตัวใหญ่คล้ายกับเป็นครอบครัวคางคก

ทว่าของที่หวงโส่วมอบให้ หากนางไม่รับก็จะถูกรายงานกับหวงซำงเอาได้ เพราะถือเป็นการไม่ให้เกียรติหวงโส่ว

อันก๊วยเพยได้แตกตื้นรับมา นางกล่าวขอบคุณหยางเฟิง ทั้งที่ในใจเคียดแค้นเหลือคณา

“ถ้าจะให้ดีควรตั้งไว้ในห้องบรรทมหรือหัวเตียงเพื่อให้ได้ผลมากที่สุด”

วันฮวากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังจนอันลี่เซียนรู้สึกหวั่นไหว หรือบางทีอาจจะเป็นเรื่องตื้นหรือ เต่อเพยไม่เคยพูดปดเรื่องนี้นางรู้ดี และอีกฝ่ายก็ไม่ได้มีอันใดที่เป็นปัญหากับนาง บางทีน่าจะลองเชื่อดู

แท้จริงแล้วนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ลี่เซียนรู้สึกเจ็บใจมาตลอด ยิ่งกว่าการที่ไม่ได้ตำแหน่งมารดาของแผ่นดินเสียอีก นางหลับนอนกับหวงซำงมากกว่าสนมนางในอื่นๆ ทว่านางกลับไม่สามารถมอบโอรสให้กับหวงซำงได้ หากนางมีโอรสคนแรก บางทีตำแหน่งที่นางไฝฝืนก็อาจจะเป็นของนางโดยง่าย

แม้จะให้หมอหลวงก็คนตรวจ ดื่มนยาบำรุงมากมาย ก็ยังไม่อาจตั้งครรภ์ได้ นางไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเพราะอะไร

แต่หยางเฟิงรู้

บางทีมันคงจะเป็นบาปกรรมที่นางทำไว้

สนมนางในหลายคนที่ต้องนำชีวิตมาทิ้งไว้เพียงเพราะความริษยาของอันลี่เซียน เด็กน้อยหลายคนที่ถูกพรากชีวิตไปตั้งแต่ยังไม่เป็นคน เพียงเพราะลี่เซียนกลัวว่าจะมีใครให้กำเนิดองค์ชายใหญ่ก่อนนาง

และแน่นอนว่าหยางเฟิงก็จะไม่ยอมให้นางได้สมหวังอีกต่อไป

ของหวานหน้าตาสวยงามน่ารับประทานถูกยกเข้ามาวางเบื้องหน้าของเหล่าสนมทั้งหลาย ซาดอกไม้หายากถูกรินมอบให้ทุกคน กลิ่นหอมสร้างความอยากอาหารทั่วท้องพระโรง รสชาติของขนมดีเลิศจนไม่อาจวางมือได้ลง

หยางเฟิงทำเพียงจิบน้ำชาและรับขนมหวานเพียงไม่กี่คำ รอยยิ้มร้ายกาจถูกบดบังด้วยถ้วยชาลวดลายงดงาม ดวงตาเรียวปรายมองอันลี่เซียนที่ดื่มกินอย่างมีความสุข ขณะที่ฟิงเหล่าสนมนางในรายงาน

สิ่งต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ยິงนางดื่มนมกินมากเท่าใด รอยยิ้มของหยางเฟิงก็กว้างขึ้นเท่านั้น

“ตอนนี้ก็ผ่านไปหลายชั่วยามแล้ว พวกเจ้ากลับตำหนักไปพักผ่อนเถิด ส่วนขนมและชาในวันนี้หากพวกเจ้าพึงพอใจก็แจ้งกับคนครัวประจำตำหนักใหญ่ไว้ แล้วเป็นกงจะให้ห้องเครื่องที่ตำหนักใหญ่ส่งไปให้”

หยางเฟิงลุกขึ้นยืน ฟังเสียงทำความเคารพ

ร่างสูงโปร่งหยุดยืนเบื้องหน้าของอันลี่เซียน เนตรดำขลับลึกล้ำ จ้องมองใบหน้านามลุ่มเมืองของผู้มีศักดิ์เป็นน้องสาวต่างมารดา ก่อนจะไล่มองลงมาที่หน้าท้องแบนราบของนาง ริมฝีปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้มเหยียดหยามเพียงชั่วพริบตา ก่อนจะก้าวเดินออกไปท่ามกลางสายตาสงสัยของผู้คน

อันลี่เซียน... ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสของการถูกวางยาสักครั้ง

